

Egy elgondolkodtató levél –pedagógusoknak és leendő pedagógusoknak–

*Ezt a levelet a minap kaptam. Érdekes, mindjárt két „példányban”, két barátomtól. Többször elolvasva igazat adtam nekik: ez a levél egy **igaztörténetet** tartalmaz, és paradox módon még, ha **nem is lenne igaz**, akkor is igaztörténet, így egybeírva. Mivel nem akartam azt a sok barátomat levéllel bombázni, akiknek –szerintem– tetszene, ezért döntöttem úgy, hogy elhelyezem itt, az internet-közelemben, hogy aki idetéved, rátalálhasson.*

A levél:

Egy napon azt kérte az osztálytól a tanárnő, hogy minden osztálytársuk nevét írják föl egy lapra úgy, hogy a nevek mellett maradjon egy kis üres hely. Gondolják meg, mi a legjobb, amit mondani tudnak a társaikról, és azt írják a nevek mellé. Egy teljes órába telt, mire mindenki elkészült és mielőtt elhagyták az osztálytermet, a lapot átadták a tanárnőnek.

Hétfőn a tanárnő minden diák nevét fölírta egy papírlapra és mellé a kedves megjegyzéseket, amelyeket a tanulótársak írtak róla.

Hétfőn minden tanuló megkapta a listáját. Már kis idő múlva mindegyik nevetett. „Tényleg?” – hallatszott a suttogás. „Nem is tudtam, hogy én valakinek is jelentek valamit!”, és „Nem tudtam, hogy a többiek ennyire kedvelnek!” – szóltak a megjegyzések.

Ezután senki nem emlegette többé a listát. A tanárnő nem tudta, hogy a diákok egymás közt, vagy esetleg a szüleikkel beszéltek-e róla, de nem is törődött vele. A feladat elérte a célját. A tanulók elégedettek voltak magukkal és a társaikkal.

Néhány évvel később az egyik fiú elesett Vietnamban, és a tanárnő elment a tanítványa temetésére. A templomot megtöltötte a sok barát. Egyik a másik után, akik szerették vagy ismerték a fiatal embert, odamentek a koporsóhoz, és lerótták utolsó kegyeletüket. A tanárnő a sor végén lépett oda és imádkozott a koporsó mellett. Ahogyan ott állt, az egyik koporsóvivő katona megszólította: „Ön a matematika tanárnője volt Mark-nak?” Ő igent bólintott. Erre a fiú azt mondta: „Mark nagyon gyakran beszélt magáról.”

A temetés után összegyűltek Mark régi osztálytársai. Mark szülei is ott voltak és szemmel láthatóan alig várták, hogy beszélhessenek a tanárnővel.

„Valamit szeretnénk mutatni.” – mondta az apa és előhúzott egy pénztárcát a zsebéből. „Ezt találták, amikor a fiunk elesett. Úgy gondoltuk, Ön meg fogja ismerni.” A pénztárcából előhúzott egy erősen gyűrött lapot, amelyet nyilván összeragasztottak, sokszor összehajtogattak és széthajtottak már. A tanárnő, anélkül, hogy odanézett volna, tudta, hogy ez egyike volt azoknak a lapoknak, amelyeken a kedves tulajdonságok álltak, amelyeket az osztálytársak írtak Markról.

„Nagyon szeretnénk Önnek megköszönni, hogy ezt a feladatot adta az osztálynak.” – mondta Mark anyja. „Amint látja, Mark nagyon megbecsülte.”

A többi régi tanítvány is összegyűlt a tanárnő körül. Charlie elmosolyodott és azt mondta: „Nekem is megvan még a listám. Az íróasztalom felső fiókjában őrzöm.”

Chuck felesége pedig így szólt: „Chuck megkért, hogy a listát ragasszam be az esküvői albumba.” „Az enyém is megvan még.” – mondta Marily. „A naplómban tartom.” Ekkor Vicki, egy másik osztálytársuk a zsebnaptárát vette elő, és megmutatta a használatól megkopott és foszladozó listát a többieknek. „Mindig magamnál hordom.” – mondta Vicki, és hozzátette: „Meg vagyok győződve, hogy mindnyájan megőriztük azt a listát.”

Embterársainkkal való együttélésünkben gyakran elfeledkezünk arról, hogy minden élet véget ér egy napon és senki sem tudja, mikor jön el ez a nap. Ezért kellene megmondanunk azoknak az embereknek, akiket szeretünk és akikért aggódunk, hogy fontosak a számunkra. Addig kell ezt megmondani, amíg nem késő.

Mindenki megteheti, aki ezt az írást elolvassa. Ha nem teszed meg, elszalasztol egy csodás lehetőséget, hogy valami kedveset és szépet tegyél. Ha megkaptad ezt a mail-t, akkor azért, mert van valaki, aki érted aggódik és ez azt jelenti, hogy legalább egy ember van, akinek te sokat jelentesz.

Ha túlságosan elfoglalt vagy, hogy nincs néhány perced továbbítani ezt az írást, ez talán az első alkalom, hogy semmit sem teszel azért, hogy egy embertársadnak örömet szerezz? Gondolj rá: azt aratjuk, amit vetettünk. Amit az ember ad a másik embernek, vissza is jön a saját életébe. Ez a nap áldott nap lesz és éppen úgy különleges, mint te magad vagy.

Ne kérdezz, játszz velünk!

Majd meglátod, valami vidám dolog történik.

Hát ennyi volt a levél...

Remélem, tetszett, kedves Olvasó! Ha gondolod, tégy a levél biztatása szerint: küldd tovább!